

Datum van inontvangstneming : 11/12/2024

Geanonimiseerde versie

Vertaling

C-716/24 – 1

Zaak C-716/24

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

22 oktober 2024

Verwijzende rechter:

Oberlandesgericht Frankfurt am Main (Duitsland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

10 oktober 2024

Verzoekende partij in eerste aanleg en in hoger beroep:

EJ

[omissis] [formaliteiten]

Oberlandesgericht Frankfurt am Main

[omissis]

[omissis] [zaaknummer, lagere rechter]

Beslissing

In de beroepsprocedure

EJ, [omissis]

– verzoekster in eerste aanleg en in hoger beroep –

[omissis] tegen

DX N.V., [omissis] Willemstad, Curaçao

– verweerster in eerste aanleg en in hoger beroep –

heeft het Oberlandesgericht Frankfurt am Main (hoogste rechterlijke instantie van de deelstaat Hessen, Frankfurt am Main, Duitsland) [omissis] [samenstelling van de rechterlijke instantie] op 10 oktober 2024 beslist als volgt:

De behandeling van de zaak wordt geschorst.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: „Hof”) wordt overeenkomstig artikel 267, eerste alinea, onder b), en derde alinea, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen betreffende de uitlegging van het Unierecht:

- Moet artikel 2, [lid 2,] onder c), van verordening (EU) nr. 655/2014 van het Europees Parlement en de Raad van 15 mei 2014 tot vaststelling van een procedure betreffende het Europees bevel tot conservatoir beslag op bankrekeningen om de grensoverschrijdende inning van schuldvorderingen in burgerlijke en handelszaken te vergemakkelijken, gelezen in samenhang met overweging 8 ervan, aldus worden uitgelegd dat door het instellen van een faillissementsprocedure die niet onder verordening (EU) 2015/848 van het Europees Parlement en de Raad van 20 mei 2015 betreffende insolventieprocedures (herschikking) valt, maar in een derde land wordt gevoerd, uitgesloten is dat een bevel tot conservatoir beslag als bedoeld in artikel 7, lid 1, van verordening nr. 655/2014 wordt uitgevaardigd dan wel dat het verzoek voor het verkrijgen van rekeninginformatie als bedoeld in artikel 14, lid 3, van verordening nr. 655/2014 wordt doorgestuurd, wanneer het nationale recht van de lidstaat die bevoegd is om het bevel tot conservatoir beslag uit te vaardigen, de faillissementsprocedure in het betrokken derde land erkent?
- Moet artikel 14, lid 1, eerste alinea, en lid 3, van verordening nr. 655/2014 – te weten de door de schuldeiser te geven „redenen om aan te nemen dat de schuldenaar een of meer rekeningen bij een bank heeft”, hetgeen „voldoende [wordt] onderbouwd” – aldus worden uitgelegd dat ook rekening moet worden gehouden met omstandigheden die niet concreet duiden op het bestaan van een bankrekening in de betrokken lidstaat, maar die op algemene wijze doen vermoeden dat er sterke economische banden van de schuldenaar met de betrokken lidstaat bestaan, zoals bijvoorbeeld betalingen aan de schuldenaar via een in de betrokken lidstaat gezetelde betalingsdienstaanbieder die een dochtermaatschappij van de schuldenaar is, of het bestaan van een agentschap of een nevenvestiging van de schuldenaar met zetel in deze lidstaat?

Motivering

I.

- 1 Verzoekster heeft bij het bevoegde Landgericht Frankfurt am Main (rechter in eerste aanleg Frankfurt am Main, Duitsland) een rechtsgeldig en uitvoerbaar verstekvonnis verkregen jegens schuldenares DX N.V. in verband met de terugbetaling van verliezen bij online-kansspelen ten bedrage van 57 364,00 EUR vermeerderd met kosten en rente. De schuldenares (hierna: „verweerster”) is een volgens het recht van Curaçao opgerichte vennootschap met de rechtsvorm „naamloze vennootschap” (N.V.), die aldaar in het handelsregister [omissis] [inschrijfnummer] is ingeschreven met als activiteit de exploitatie van kansspelen.
- 2 Verzoekster heeft bij schrijven van 29 mei 2024 en middels de formulieren als bedoeld in artikel 51 van verordening nr. 665/2014 een aanvraag ingediend voor het verkrijgen van rekeninginformatie in Cyprus volgens artikel 14 van die verordening alsmede een verzoek om een bevel tot conservatoir beslag volgens artikel 7 ervan. Als grond voor het verzoek om informatie gaf zij aan dat zij redenen heeft om aan te nemen dat verweerster een of meer rekeningen in Cyprus heeft, aangezien de kansspel inzet via de Cypriotische ondernemingen Friolion Ltd. [omissis] [vermelding van het inschrijfnummer in het Cypriotische handelsregister] en Arzella Ltd. [omissis] [vermelding van het inschrijfnummer in het Cypriotische handelsregister] naar verweerster is doorgestuurd. Het verzoek om conservatoir beslag baseerde verzoekster op het feit dat verweerster op Curaçao geen goederen heeft die voor beslag in aanmerking komen, aangezien verweerster louter een „brievenbusmaatschappij” is.
- 3 Bij schrijven van 5 juni 2024 heeft het Landgericht Frankfurt am Main verzoekster erop gewezen dat het verzoek om conservatoir beslag waarschijnlijk moet worden afgewezen, omdat er geen bewijs is aangevoerd voor het feit dat verweerster op Curaçao geen goederen heeft die voor beslag in aanmerking komen. Bovendien is er geen bankrekening genoemd die voor beslag in aanmerking komt. Bij beslissing van 5 juni 2024, die op 10 juni 2024 is betekend, heeft het Landgericht het verzoek voor het verkrijgen van rekeninginformatie afgewezen op grond dat de omstandigheid dat verweerster betalingen via Cypriotische ondernemingen heeft ontvangen geen aanwijzing vormt voor het feit dat verweerster zelf een bankrekening op Cyprus heeft.
- 4 Tegen deze beslissing van 5 juni 2024 richt zich het beroep van 20 juni 2024, waarbij verweerster aanvoert dat blijkens het handelsregister van Curaçao met ingang van 10 juni 2024 jegens verweerster een faillissementsprocedure is ingesteld, zodat uiterlijk op die datum het risico bestaat dat de inning permanent onmogelijk wordt gemaakt of wordt bemoeilijkt in de zin van artikel 7, lid 1, van verordening [nr. 655/2014]. Volgens informatie van gerechtsdeurwaarder Van der Gulik op Curaçao zijn aldaar gevestigde exploitanten van kansspelen doorgaans brievenbusmaatschappijen zonder activa op het eiland. Verzoekster is van mening dat het instellen van de faillissementsprocedure op Curaçao op grond van Duits recht moet worden erkend. Voorts heeft zij betoogd dat de directeur van verweerster de op Curaçao gevestigde vennootschap Allyant Group B.V. betreft,

waarvan [...] bestuurder is. Zij is tevens bestuurder van Allyant Group Cyprus Ltd., die in Cyprus is gevestigd. Het risico voor schuldeisers dat de inning niet lukt houdt structureel in dat aanbieders van kansspelen op hun vestigingsplaats en ook anderszins ogenschijnlijk niet over bankrekeningen beschikken, maar het geldverkeer via persoonlijk verbonden andere vennootschappen afwikkelen. Een compensatie van verweerster is op 17 juli 2024 afgewikkeld via „DMA Link Limited”, een vennootschap die in Londen [omissis] [vermelding van het inschrijffnummer] is ingeschreven. Een verplichting om bankrekeningen op Curaçao aan te houden, bestaat volgens het recht van Curaçao niet.

II.

- 5 Of het beroep slaagt, hangt af van de uitlegging van artikel 2, [lid 2,] onder c), en artikel 14, lid 1, eerste alinea, en lid 3, van verordening nr. 655/2014. Voordat over dit beroep wordt beslist, dient de behandeling van de zaak derhalve te worden geschorst en dient het Hof overeenkomstig artikel 267, eerste alinea, onder a), en derde alinea, VWEU te worden verzocht om een prejudiciële beslissing.
- 6 [omissis] [ontvankelijkheid van het beroep, met name de naleving van de termijn].
- 7 [omissis] [eveneens over de ontvankelijkheid van het beroep]
- 8 [omissis] [eveneens over de ontvankelijkheid van het beroep]
- 9 Het beroep zou echter wegens de ingestelde faillissementsprocedure tegen verweerster in Curaçao volgens artikel 2, [lid 2], onder c), van verordening nr. 655/2014 ongegrond kunnen zijn. Dit artikel bepaalt dat de verordening niet van toepassing is op vorderingen jegens een schuldenaar te wiens aanzien een faillissementsprocedure, een akkoord of een soortgelijke procedure is ingesteld. Volgens overweging 8 van verordening nr. 655/2014 moet dit betekenen dat geen bevel tot conservatoir beslag tegen de schuldenaar kan worden uitgevaardigd zodra jegens hem een insolventieprocedure in de zin van verordening (EG) nr. 1346/2000 is ingesteld. In het onderhavige geval geldt de werkingssfeer van verordening 2015/848, die verordening (EG) nr. 1346/2000 heeft vervangen, echter niet, omdat daarvoor vereist is dat de insolventieprocedure in een lidstaat is ingesteld (zie artikel 2, lid 4, van verordening nr. 848/2015 juncto bijlage A, Mock, punt 18b van „Art. 1 EuInsVO” in: *Beck’scher Online-Kommentar zum Insolvenzrecht*, 36e oplage, versie van 15 juli 2024).
- 10 De erkenning van de faillissementsprocedure op Curaçao volgt niet uit artikel 19 van verordening nr. 848/2015, maar uit de faillissementswetgeving van de Bondsrepubliek Duitsland die van toepassing is. Curaçao behoort weliswaar tot de landen en gebieden overzee die volgens bijlage II bij het VWEU onder de associatieregeling bedoeld in artikel 198 e.v. VWEU vallen, maar zijn dit in de verhouding tot de Unie derde landen, aangezien zij volgens artikel 355, lid 2, eerste alinea, VWEU uitgesloten zijn van het toepassingsgebied van de VWEU

(zie Schmalenbach, punt 3 van „AEUV Art. 198” in Calliess/Ruffert, *EUV/AEUV*, 6e oplage 2022).

- 11 Op grond van § 343, lid 1, van de Insolvenzordnung (faillissementswet; hierna: „InsO”) van de Bondsrepubliek Duitsland wordt het instellen van een buitenlandse faillissementsprocedure erkend. Het voorschrift luidt als volgt: „Het instellen van een buitenlandse faillissementsprocedure wordt erkend. Dit geldt niet, [1.] wanneer de rechterlijke instanties van de staat waar de faillissementsprocedure is ingesteld, volgens Duits recht niet bevoegd zijn; 2. indien de erkenning leidt tot een resultaat, dat kennelijk onverenigbaar is met wezenlijke beginselen van het Duitse recht, in het bijzonder indien het met de grondrechten onverenigbaar is.” Om te worden erkend moet de buitenlandse procedure in wezen dezelfde doelen dienen als een faillissementsprocedure volgens Duits recht (zie Dahl, punt 5 van „InsO § 343” in Andres/Leithaus, *Insolvenzordnung (InsO)*, 4e oplage 2018). Aan deze voorwaarde is voldaan, aangezien het instellen van een faillissementsprocedure volgens het recht van Curaçao functioneel, gelet op structuur en inhoud, overeenstemt met een binnenlandse faillissementsprocedure alsook met de door verordening nr. 848/2015 erkende Nederlandse faillissementsprocedure: het faillissementsrecht van Curaçao is in faillissementsbesluit 1931 (Bankruptcy Decree 1931) gecodificeerd. Op grond daarvan heeft de faillissementsaanvraag van een schuldeiser in het geval van staking van de betalingen tot gevolg dat de faillissementsrechter een faillietverklaring afgeeft (artikel 1 van faillissementsbesluit 1931). De faillissementsrechter benoemt een curator en gelast hem het vermogen te beheren en te vereffenen. Voorts zorgt de curator voor een gelijke verdeling tussen de schuldeisers. Hij wordt daarbij gecontroleerd door een rechter (rechter-commissaris). Onder het faillissement vallen alle vermogensbestanddelen wereldwijd, ongeacht de plaats waar zij zich bevinden. De faillietverklaring gaat gepaard met het verbod van begunstiging door de exclusieve toegang van schuldeisers tot vermogensbestanddelen die zich buiten Curaçao bevinden en legt hen de verplichting op om eventuele buitenlandse opbrengsten in het belang van de paritas creditorium in de boedel in te brengen. De schuldenaar en het management mogen de onderneming niet zelf blijven beheren.
- 12 Het overgelegde vonnis tot faillietverklaring is ook geldig, aangezien het in het handelsregister is opgetekend.
- 13 Er is geen sprake van een geval waarin het Duitse faillissementsrecht de ingestelde buitenlandse faillissementsprocedure niet erkend. Het instellen van een buitenlandse faillissementsprocedure wordt in het Duitse recht onder meer niet erkend wanneer de rechterlijke instanties van de staat waarin de procedure is ingesteld volgens Duits recht niet bevoegd zijn. Niet is gebleken dat de faillissementsrechter op Curaçao volgens Duits recht internationaal onbevoegd is. Voor dit hypothetische onderzoek volgens het „spiegelbeeldprincipe” moeten de buitenlandse rechterlijke instanties ook bij gestelde toepassing van de Duitse bevoegdheidsvoorschriften bevoegd zijn om de faillissementsprocedure in te stellen (zie Weissinger, punten 10-10.2 van „InsO § 343” in *Beck’scher Online-*

Kommentar zum Insolvenzrecht, 36e oplage, versie van 15 april 2023). Hiervoor moet § 3, lid 1, InsO (analoog) worden toegepast (zie Thole, punt 28 van „§ 343 InsO” in: *Münchener Kommentar zur Insolvenzordnung*, band 3, 4e oplage 2020). De bepaling luidt als volgt: „Relatief bevoegd is uitsluitend de faillissementsrechter van het arrondissement van de algemeen bevoegde rechter van de schuldenaar. Ligt het centrum van de zelfstandige economische activiteit van de schuldenaar in een andere plaats, is uitsluitend de faillissementsrechter van het arrondissement van deze plaats bevoegd.” Op basis daarvan is om te beginnen relevant waar het centrum van de economische activiteit van de schuldenaar is gelegen.

- 14 In het geval dat thans aan de orde is kan niet worden vastgesteld waar het centrum van verweersters economische activiteit is gelegen, aangezien zij volgens verzoeksters betoog in Curaçao enkel een brievenbusmaatschappij heeft en tevens uit het dossier niet blijkt waar de operationele activiteiten van verweerster worden uitgeoefend (zie ten aanzien van de criteria Ganter/Bruns, punten 10 en 10a van „InsO § 3” in *Münchener Kommentar zur Insolvenzordnung*, band 1, 4e oplage 2019). Bijgevolg komt het op de algemeen bevoegde rechter aan (zie Thole, punt 29 „§ 343 InsO” in *Münchener Kommentar zur Insolvenzordnung*, band 3, 4^e oplage 2020). Blijkens het handelsregister heeft verweerster volgens het recht van Curaçao daar haar statutaire zetel, zodat de faillissementsrechter aldaar ook uit het perspectief van Duits recht bevoegd is. Ten aanzien van een vennootschap uit Curaçao is namelijk de theorie van de statutaire zetel (oprichting) en niet de theorie van de werkelijke zetel van toepassing. Curaçao is als deel van de Nederlandse Antillen een autonoom land overzee binnen het Koninkrijk der Nederlanden als bedoeld in artikel 355 VWEU, gelezen in samenhang met bijlage II VWEU. Het toepasselijke recht op een aldaar gevestigde vennootschap moet volgens de theorie van de statutaire zetel worden vastgesteld, omdat de Nederlandse Antillen volgens artikel 355, lid 2, en artikel 199, punt 5, VWEU onder de vrijheid van vestiging vallen [zie in beginsel BGH (Bundesgerichtshof; hoogste federale rechter in burgerlijke en strafzaken, Duitsland), arrest van 13 september 2004, II ZR 276/02, NJW 2004, blz. 3706]. Verweerster moet derhalve onafhankelijk van de plaats van haar werkelijke zetel worden erkend met de rechtsvorm waarmee zij is opgericht (zie Toussaint, punt 17 van „Art. 17 ZPO” in *Beck’scher Online-Kommentar ZPO*, 53e oplage, versie van 1 juli 2024).
- 15 Volgens het Duitse faillissementsrecht worden door de erkenning van de ingestelde faillissementsprocedure op Curaçao de rechtsgevolgen van de faillissementsprocedure aldaar overgedragen aan het binnenland (automatische uitbreiding van de werking), zodat de rechtsgevolgen van de ingestelde faillissementsprocedure op grond van artikel 29 van faillissementsbesluit 1931 moet worden beoordeeld. Hierin is bepaald dat het vonnis van faillietverklaring tot gevolg heeft dat alle gerechtelijke tenuitvoerlegging dadelijk een einde neemt en dat, ook van hetzelfde ogenblik af, een vonnis niet bij lijfswang kan worden ten uitvoer gelegd. Aangezien het verzoek voor het verkrijgen van rekeninginformatie dient ter voorbereiding van een bevel tot conservatoir beslag dat vergelijkbaar is met een arrest, gaat het bij de verstrekking van rekeninginformatie als bedoeld in

verordening nr. 655/2014 om een dergelijke verboden gedwongen tenuitvoerleggingsmaatregel.

- 16 Een beslissing van het Hof over de eerste prejudiciële vraag is noodzakelijk, omdat de uitlegging van artikel 2, [lid 2,] onder c), van verordening nr. 655/2014 met betrekking tot de erkenning van de faillissementsprocedure op Curaçao, relevant is voor de beslechting van het geding:
- 17 Enerzijds is het mogelijk dat artikel 2, [lid 2,] onder c), van verordening nr. 655/2014 aldus moet worden verstaan dat het overeenkomstig artikel 46, lid 1, van die verordening aan de lidstaten wordt overgelaten of en met welke rechtsgevolgen zij faillissementsprocedures die niet onder de werkingssfeer van verordening nr. 2015/848 vallen, erkennen. In het onderhavige geval zou de erkenning van het vonnis van faillietverklaring tot gevolg hebben dat het beroep zou moeten worden verworpen.
- 18 Anderzijds zou artikel 2, [lid 2,] onder c), van verordening nr. 655/2014, gelezen in samenhang met overweging 8 ervan aldus kunnen worden verstaan dat slechts een faillissementsprocedure die onder verordening nr. 2015/848 valt ertoe leidt dat de procedure tot conservatoir beslag als bedoeld in verordening nr. 655/2014 niet ter beschikking staat, maar faillissementsprocedures in derde landen niet ertoe zouden moeten leiden dat verordening nr. 655/2014 niet van toepassing is. In het onderhavige geval moet – rekening houdend met een antwoord van het Hof op de tweede prejudiciële vraag – het bevel tot verstrekking van rekeninginformatie worden uitvaardigd en het beroep gegrond worden verklaard.
- 19 Welke uitlegging juist is, kan niet eenduidig uit het Unierecht worden afgeleid. Tegen een erkenning van een faillissementsprocedure in een derde land door verordening nr. 655/2014 pleit met name dat in overweging 8 van die verordening uitdrukkelijk wordt verwezen naar verordening nr. 2015/848. Tevens is het waarschijnlijk dat artikel 2, [lid 2,] onder c), van verordening nr. 655/2014 in beginsel strikt moet worden uitgelegd, omdat het om een uitzondering op de werkingssfeer gaat. Voorts waarborgt een beperking van de uitsluiting van de toepassing tot procedures bedoeld in verordening nr. 655/2014 een uniforme toepassing van die verordening in alle lidstaten. Aangezien de erkenning van faillissementsprocedures in derde landen zich richt naar het betrokken nationale recht, is het mogelijk dat een faillissementsprocedure in een derde land in de ene lidstaat moet worden erkend maar in de andere lidstaat niet. Dit zou ertoe leiden dat in een lidstaat die de procedure niet erkent conservatoir beslag kan worden gelegd, maar niet in een lidstaat die de procedure erkent.
- 20 Voor een erkenning door verordening nr. 655/2014 van in een derde land ingestelde faillissementsprocedures, voor zover zij door de bevoegde lidstaat worden erkend, pleit daarentegen dat artikel 46 van deze verordening ten aanzien van alle niet uitdrukkelijk in de verordening geregelde procedurekwesties verwijst naar het recht van de lidstaat waar de procedure wordt gevoerd. De gevolgen van een in een derde land tegen verweerster ingestelde faillissementsprocedure zijn

echter niet geregeld in verordening nr. 655/2014. Bovendien verwijst artikel 46, lid 2, van verordening nr. 655/2024 voor de rechtsgevolgen die het instellen van een faillissementsprocedure heeft op een individuele tenuitvoerleggingsprocedure naar het recht van de lidstaat waar de faillissementsprocedure is ingesteld. Het onderhavige geval betreft geen individuele tenuitvoerleggingsprocedure, maar de toepasbaarheid van verordening nr. 655/2014 als geheel. Evenmin gaat het om de gevolgen van een in een lidstaat ingestelde procedure. Evenwel zou uit artikel 46, lid 2, van verordening nr. 655/2014 kunnen worden opgemaakt dat de rechten van lidstaten ten aanzien van faillissementsprocedures niet door deze verordening mogen worden aangetast. Om die reden kan het noodzakelijk zijn om de beantwoording van de vraag of een faillissementsprocedure in een derde land een handeling van de schuldeiser op grond van verordening nr. 655/2014 uitsluit, te baseren op het nationale recht van de lidstaat waar de procedure volgens deze verordening wordt gevoerd.

- 21 Hierbij moet tevens worden vastgehouden aan het feit dat de uitsluiting van faillissementsprocedures in artikel 2, [lid 2,] onder c) van verordening nr. 655/2014, in de thans geldende versie, pas in de loop van de wetgevingsprocedure is toegevoegd. Het voorstel van de Commissie [zie COM(2011) 445] luidde nog „Art. 2 2. (a): This Regulation shall not apply to (a) bankruptcy, proceedings relating to the winding-up of insolvent companies”. Het ontwerp van overweging 8 luidde oorspronkelijk: „Notably, this Regulation should not apply in the context of (...) insolvency proceedings”. De huidige versie is afkomstig uit het document van de Raad van de Europese Unie 16991/13 ADD 1 van 28 november 2013 [zie interinstitutioneel dossier 2003 2011/0204 (COD), blz. 3], dat tevens voorziet in de aanpassing van de overweging. De verwijzing naar verordening nr. 2015/848 (dan wel de vorige versie ervan) is slechts in de overweging opgenomen, maar niet in artikel 2 van verordening nr. 655/2014 zelf. De reden daarvoor is dat verordening nr. 655/2014 niet in de weg mag staan aan de taak van de curator (zie voetnoot 2 aldaar). Een materiële beperking van de uitsluiting van de werkingssfeer was met de wijziging wellicht dus helemaal niet beoogd.
- 22 Een beslissing van het Hof over de tweede prejudiciële vraag is noodzakelijk, omdat de uitlegging van artikel 14, lid 1, eerste alinea, en lid 3, van verordening nr. 655/2014 met betrekking tot de kwestie onder welke voorwaarden een verzoek om rekeninginformatie, „voldoende is onderbouwd”, is eveneens relevant voor de beslechting van het geding:
- 23 Op dit vereiste na is aan deze voorwaarden voor de verstrekking van rekeninginformatie voldaan. Verzoekster heeft met het verstekvonnis een uitvoerbare rechterlijke beslissing verkregen op grond waarvan verweerster de vordering moet voldoen (artikel 14, lid 1, eerste alinea, verordening nr. 655/2014). Voorts is er sprake van een verzoek dat overeenkomstig de vormvereisten is ingediend (artikel 14, lid 2, eerste volzin, verordening nr. 655/2014).

- 24 Verder is de verwijzende rechter ervan overtuigd dat – in ieder geval in de beroepsprocedure – ervan kan worden uitgegaan dat aan alle voorwaarden en vereisten voor de uitvaardiging van een bevel tot conservatoir beslag is voldaan (artikel 14, lid 3, eerste volzin, verordening nr. 655/2014), want uit de omstandigheid dat de verstrekking van rekeninginformatie als zelfstandig aanvechtbare tussenbeslissing kan worden uitgevaardigd, volgt dat in dit geval op zijn minst de voorwaarden van artikel 7 van verordening 655/2014 niet zeker hoeven te zijn vervuld, voordat de rechter het verzoek aan de informatie-instantie van de lidstaat van tenuitvoerlegging mag doen toekomen, maar volstaat voor het slagen van het rechtsmiddel dat het verzoek om conservatoir beslag kennelijk ongegrond is (zie in die zin Sinne Kindl/Meller-Hannich, „Art. 14 EuKtPVO Rn. 18”, in *Gesamtes Recht der Zwangsvollstreckung*, 4e oplage 2021). Bovendien moet in aanmerking worden genomen dat uit verstrekte rekeninginformatie andere aanwijzingen kunnen blijken voor het bestaan van een reëel risico dat de latere inning van de vordering van de schuldeiser jegens de schuldenaar onmogelijk wordt gemaakt of wordt bemoeilijkt. Aangezien artikel 14, lid 3, van verordening nr. 655/2014 een onderscheid maakt tussen een voldoende onderbouwd verzoek en de andere voorwaarden voor de uitvaardiging van een bevel tot conservatoir beslag, is het voor de gegrondheid van het beroep niet relevant dat ook het verzoek om conservatoir beslag – op het noemen van het bankrekeningnummer na – reeds in staat van wijzen is en positief beslist zou moeten kunnen worden [opengelaten door het OLG Hamm (Oberlandesgericht Hamm; hoogste rechterlijke instantie van de deelstaat Noordrijn-Westfalen, Hamm, Duitsland), beslissing van 14 januari 2019, I-8 W 51/18, juris].
- 25 Een kennelijke ongegrondheid van het verzoek als bedoeld in artikel 7, lid 1, van verordening nr. 655/2014 kan niet worden vastgesteld en volgt met name niet uit de faillissementsprocedure op Curaçao, indien het Hof de eerste prejudiciële vraag ontkennend beantwoord. Aangezien verzoekster informatie van gerechtsdeurwaarder Van der Gulik uit Curaçao heeft ingediend, waaruit blijkt dat de aanbieders van onlinecasinodiensten op Curaçao slechts als brievenbusmaatschappijen (shell companies) handelen zonder tastbare activa, geldt alleen al om die reden dat de tenuitvoerlegging op verweersters vermogen zonder conservatoir beslag onmogelijk wordt gemaakt of wordt bemoeilijkt.
- 26 In de beroepsprocedure is het daarom relevant of de verwijzende rechter op grond van alle beschikbare en relevante informatie omtrent verweerster (artikel 14, lid 2, tweede volzin, van verordening nr. 655/2014) kan beslissen dat verzoekster voldoende redenen heeft om aan te nemen dat verweerster een of meer rekeningen bij een bank in Cyprus heeft (artikel 14, lid 1, eerste alinea, van verordening nr. 655/2014). Hier moet worden vastgesteld, hoe de formuleringen „redenen om aan te nemen dat de schuldenaar een of meer rekeningen bij een bank heeft”, hetgeen „voldoende onderbouwd” moet zijn, moeten worden begrepen. Concreet is de vraag of de betalingsverwerking via een Cypriotische betalingsdienaarbieder daarvoor volstaat of dat de zetel van de betalingsdienaarbieder alleen onvoldoende aanwijzing vormt voor het feit dat verweerster „een of meer rekeningen bij een bank in Cyprus heeft” (artikel 14,

lid 1, eerste alinea, van verordening nr. 655/2014) en welke andere aanwijzingen bij de beoordeling in aanmerking kunnen worden genomen.

- 27 Een „bankrekening” of „rekening” is volgens artikel 4, punt 1, van verordening nr. 655/2014 elke rekening met tegoeden die op naam van de schuldenaar of namens de schuldenaar op naam van een derde partij bij een bank wordt. Een „bank” is volgens artikel 4, punt 2, van verordening nr. 655/2014 een kredietinstelling in de zin van artikel 4, lid 1, punt 1), van verordening (EU) nr. 575/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende prudentiële vereisten voor kredietinstellingen en beleggingsondernemingen en tot wijziging van verordening (EU) nr. 648/2012, dat wil zeggen een onderneming die zich bezighoudt met deposito's en het verlenen van kredieten dan wel de handel voor eigen rekening of emissiehandel.
- 28 Dat de Cypriotische betalingsdienstaanbieders aan deze voorwaarden voldoen, is niet duidelijk noch aangevoerd. De betaling via deze betalingsdienstaanbieders zou echter een aanwijzing kunnen zijn dat verweerster in Cyprus over een andere bankrekening of rekening in de zin van artikel 4, punt 1, van verordening nr. 655/2014 beschikt, wat echter op zichzelf beschouwd waarschijnlijk niet voldoende is. De reikwijdte van de bewijslast van de schuldeiser wat andere aanwijzingen betreft is in dit verband onduidelijk. Het vereiste van een sluitende uiteenzetting van de feiten blijkt weliswaar uit artikel 14, lid 2, eerste volzin, en overweging 20 van verordening nr. 655/2014, maar dit vereiste is tot een zekere mate circulair, aangezien de informatie juist de voorwaarden voor de kennis van de plaats van de rekening moet scheppen (zie Klopfer, „Verordnung (EU) Nr. 655/2014 Art. 14 Rn. 11” in *Internationaler Rechtsverkehr in Zivil- und Handelssachen*, 67e actualisering, versie van juni 2024). In dit verband kan slechts worden teruggegrepen op algemene aanwijzingen zoals de plaats van andere vermogensgoederen, een op dat land gerichte economische activiteit of andere plaatselijke activiteiten, die gewoonlijk verbonden zijn met het bestaan van plaatselijke rekening, zoals het aanhouden van een nevenvestiging of agentschap alsook een zakelijk of persoonlijke vervlechting van verweerster met de betalingsdienstaanbieder.
- 29 Ook deze andere aspecten zijn relevant voor de beslissing, omdat volgens de verwijzende rechter in casu voor een Cypriotische bankrekening pleit dat volgens de website [...] verweerster op Cyprus de nevenvestiging „Strukin Ltd.” heeft, waarvan zij gebruikt maakt als plaatselijke agentschap. Verder blijkt hieruit dat de betalingsdienstaanbieder „Friolion Ltd” eveneens deel uitmaakt van de „[DX] group”, waarvan verweerster kennelijk de moedermaatschappij is (zie ook [website]). Verweerster heeft dus sterke economische banden met Cyprus. Daarvoor pleit waarschijnlijk tevens het betoog in het processtuk van 17 juli 2014 dat de directeur van de uitvoerende vennootschap van verweerster dezelfde persoon is als de directeur van „Allyant Group Cyprus Ltd.” met zetel in Cyprus. De verwijzende rechter is ervan overtuigd dat dergelijke sterke economische banden in een lidstaat voldoende zijn om het verzoek sluitend te onderbouwen. Hij ziet zich echter door het uitdrukkelijk noemen van de omstandigheid dat de te

bewijzen aanwijzingen betrekking moeten hebben „op een of meer rekeningen bij een bank” niet in staat om een beslissing te geven, zonder dat de Europeesrechtelijke maatstaf door de beantwoording van de tweede prejudiciële vraag wordt verduidelijkt.

30 [omissis] [verzoek om anonimisering van de procedure]

[omissis]

[ondertekeningen]